

Forslag

til

Lov om ændring af lov om pengeinstitutters rentemarginal.

Fremsat den 6. oktober 1976 af *Kaj Hansen* (DKP), *Fuglsang* (DKP) og *Ib Nørlund* (DKP).

I lov nr. 51 af 11. marts 1975 om pengeinstitutters rentemarginal, som ændret senest ved lov nr. 416 af 20. august 1976, foretages følgende ændringer:

1. § 1 affattes således:

„§ 1. For banker, sparekasser og virk-

somheder, der er omfattet af lov nr. 156 af 2. maj 1934 om visse spare- og udlånsvirksomheder (pengeinstitutterne), må rentemarginalen i det enkelte pengeinstitut ikke overstige 4 pct.“

2. § 3 ophæves.

Bemærkninger til lovforslaget.

I bilag til lovforslag nr. 166 fremsat af handelsministeren den 27. januar 1976 (se Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne sp. 4708, 5124, 6413 og 6579, tillæg A. sp. 2849 og tillæg B. sp. 681) om forlængelse af lov om pengeinstitutters rentemarginal nævnes, at den tilladte rentemarginal er på 6,14 pct., men pengeinstitutterne overskred denne grænse i juli kvartal 1975 med 0,18 pct. Den tilladte rentemarginal er senere nedsat med 0,36 pct. Det har dog alt i alt ikke forhindret en urimelig stor indtjening i pengeinstitutterne.

I Finanstidende nr. 33 af 13. maj 1976, side 835, står der følgende: „De offentliggjorte årsregnskaber for 1975 viser, som det fremgår af tæbellen, at provinsbankerne har haft et driftsresultat før kursregulering og skat svarende til en forrentning af egenkapitalen på 18 pct. mod 17 pct. for samtlige

banker. Resultatet efter kursregulering, men før skat, svarer for provinsbankerne til en forrentning af egenkapitalen på 38 pct. mod 40 pct. for samtlige banker.“

En så høj forrentning viser, at rentemarginalen bør nedsættes. Da bankers og sparekassers omsætning det sidste år er øget med over 25 pct. uden tilsvarende udvidelse af personalet, vil en reduktion af rentemarginalen være nødvendig for at hindre et urimelig højt omkostningsniveau ved enhver finansiering.

Lovforslaget er en genfremsættelse af et i folketingetsåret 1975-76 fremsat lovforslag (se Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne sp. 11809 og tillæg A. sp. 4491), der ikke nåede at komme til 1. behandling.